PAGINA BISERICII

CE NE ÎNVAŢĂ PEŞTERA DIN BETLEHEM?

de Arhiereul IRINEU MIHĂLCESCU-Târgovişteanu

CĂ smerenia, sărăcia, nu sunt o ruşine, căci Fiul lui Dumneeu şi împăratul îm- raţilor vine pe lume în e mai modeste condiţiuni, naşte într'un staul de vite.

CĂ cei simpli şi curaţi cu ma văd pe Dumnezeu înatea celor învăţaţi şi lumiţi, chiar când sunt şi creciosi, căci mai întâi păsii din jurul Betlehemului u învrednicit să fie înştiini de îngeri că s'a născut istos Domnul şi l-au aflat s'au închinat lui şi numai pă aceea au venit magii de răsărit, călăuziţi de stea, au aflat şi l-au adorat.

CĂ binefacerea este o podoabă a sufletului omenesc care a înflorit chiar şi în păgânism, căci magii păgâni încarcă de daruri preţioase pe sărmanii părinţi trupeşti ai dumnezeescului prunc născut în iesle.

CĂ noul născut în peştera Betlehemului este Dumnezeu adevărat, slăvit şi lăudat de cetele îngereşti, care cântau în cor: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bună învoire“.

CĂ prin întruparea şi naşterea sa, Mântuitorul Hristos a învăţat din nou pe oameni să dea slavă lui Dumnezeu, pe care-l uitaseră, să-l cinstească şi iubească şi să se înalţe la ceruri şi a adus pace pe pământ şi bună învoire, adică înţelegere, armonie, dragoste între oameni. Şi de ce însetăm noi azi mai mult ca de pace?

CĂ cerul ne e patria, că sălaşul nostru de veci este alături de Dumnezeu şi de sfinţii îngeri, şi totodată că pământul nu e iad, că viaţa pământească nu e chin şi blestem amar, ci începutul, arvuna şi condiţiunea vieţii veşnice şi fericite.

Fii dar binecuvântat şi preamărit, prunc dumnezeesc, pe care te prăznuim astăzi şi fă ca darurile cereşti pe care le-ai adus lumii să fie pentru fiecare din noi, să ne împărtăşim cu toţi din ele, pentru ca ţinta venirii tale în lume să fie atinsă şi pacea să domnească pe pământ şi buna învoire între oameni şi toată suflarea omenească să te cinstească, să te laude şi preamărească în veci.

Hristos pe pământ

„Hristos pe pământ“, înălţaţi-vă!,“ aşa răsună de aproape două mii de ani îndemnul din cântarea creştină la Naşterea Domnului.

Împăratul împăraţilor şi **Domnul domnilor** vine, la plinirea vremii, cu simplitatea naşterii umile din staul şi se sălăşlueşte într'o lume cutremurată de patimi, dar mângâiată în adâncuri de speranţa şi aşteptarea răscumpărării făgăduite încă dela cădere.

Fără de sfârşit rămâne acală în omenire prăsnuirea stei înfricoşate şi nepănse taine a Naşterii din slea Vitleemului. Căci, iată buciumul greu şi suferinţele ără hotar nu contenesc să sângereze pururi cu biciul ăcatului şi pustiul necredinţei omenirea oarbă şi surdă la chemarea cea nouă adusă de marele Miracol.

cile de mii şi sutele de ane de suflete care alesc astăzi imensa societatea creştină de pe tot întinmii continuă să se îmbească încă mai mult cu le decât cu valoarea şi atea vieţii creştine.

e într'adevăr măreaţă proporţii impresionante area creştină astăzi în : opere şi tradiţii de ră şi artă, institute de aţie, aşezăminte filance, mijloace variate de agandă şi misionarism, asociaţii şi curente de activitate, etc. Să ne gândim numai ce forţă considerabilă opune necontenit Biserica de pretutindeni în faţa deslănţuirilor de patimi, înverşunării luptei pentru existenţă şi în genere păgânismului alimentat de pornirile şi concepţiile pozitive-materialiste ale civilizaţiei actuale.

Intr'o epocă în care se afirmă cu ultimele puteri primatul materiei, domnia vieţii trupeşti şi dreptul celui mai tare, oştirile crucii proclamă în luptă inegală virtuţile şi învăţăturile propovăduite de Evanghelie.

Şi e cu atât mai dramatică această ofensivă a slujirii creştine, cu cât nevoia îndoctrinării se simte nu numai în rândurile lumii necreştine, ci şi în inima însăşi a obştei creştine. O dureroasă realitate ne arată că o mulţime de păcate şi învârtoşări stărue şi se înstăpânesc printre fraţii bântuiţi de necredinţă: uciderí, necinste, ură, neomenie, imoralitate, etc.

Incât, alături de misiunea pentru câştigarea de noui credincioşi, apare tot atât de necesară acţiunea pentru reîncreştinarea reală a întregii lumi creştine. Chiar şi în această stare deficientă a nivelului vieţii creştine actuale, opera şi realizările Bisericii încă sunt imense pentru economia generală a civilizaţiei şi culturii vremilor de faţă.

Iar dacă sutele de milioane de creştini ai timpului — fără consideraţii confesionale, sectare, etc. — ar practica fiecare într'o măsură principiile şi virtuţile dictate de această credinţă, n'ar avea loc nici cea mai mică îndoială că faţa lumii ar fi alta, viaţa actuală ar avea alt preţ, iar nesfârşitele dureri şi lipsuri morale şi materiale ale ceasului de faţă ar ajunge aproape necunoscute.

Trăirea aceasta generală în duh creştin a credincioşilor de pretutindeni nu se pare o utopie. Ea a fost cu putinţă cândva: în primele veacuri creştine, rodnice în spirit, fapte şi chiar jertfă pentru chemarea evanghelică. Şi este posibilă şi în viitor. Cu condiţia să ne îndreptăm din toate laturile şi să ne închinăm ca acei magi de odinioară la picioarele Celui ce se naşte astăzi printre noi.

Glasul Bisericii şi chemarea din adâncurile fiinţei noastre prăbuşite de patimi, dar mângâiate de speranţa supremă a mântuirii, ne îmbie spre Taina Cea Mare a ridicării şi isbăvirii. Căci iată Mântuitorul nostru **„pentru noi şi pentru a noastră mântuire se pogoară astăzi din cer şi se întrupează din sfânta Fecioară, făcându-se om.**

Să nu facem zadarnică ziua aceasta de bucurie şi înălţare, în care pământul se învredniceşte să încapă pe Cel Neîncăput.

Ci să ne apropiem cu credinţă, nădejde şi evlavie de ieslea sălăşuirii Omului-Dumnezeu. El vine pentru noi oamenii. Numai pentru noi.

„Hristos pe pământ, înălţaţi-vă !“

Prof. N. JINGOIU

Pastorala I. P. S. Patriarh Miron de Crăciun

„Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ“.
(Matei VI-10)

MIRON,

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureştilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei şi al Americei şi Patriarh al României.

Cetitorilor şi celor ce vor asculta această scrisoare pastorală, har şi pace dela Cel de sus, iar dela Noi doriri de bine şi sănătate şi patriarhiceşti binecuvântări.

IUBIŢI CREŞTINI,

Cu părintească bucurie am putut vedea în ultima vreme, cum la poporul nostru a crescut din ce în ce mai mult numărul sfintelor locaşuri de rugăciune, ridicate prin jertfa creştinească a fiecărui bun credincios. Deasemenea — spre binele Ţării şi al Neamului — vedem că şi intelectualii noştri români, oameni cu mai multă ştiinţă de carte, şi-au apropiat din ce în ce mai mult sufletul de biserica noastră strămoşească, unde — găsind divinele învăţături ale Domnului Hristos şi pildele unei vieţi creştine desăvârşite — îşi pot înnobila sufletul cu frumoase virtuţi creştineşti.

Din aceste neîntrecute învăţături am pus de astădată în

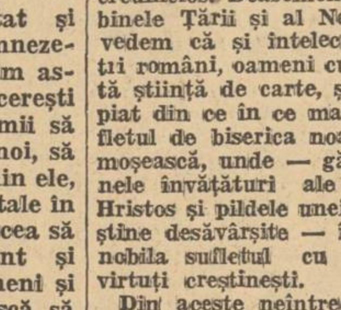

fruntea creştineştilor Noastre poveţe cuvintele însuşi Mântuitorului Hristos, rostite în predica sa de pe munte, unde — după ce a vorbit mulţimilor adunate despre iubirea creştină dintre oameni, despre iertare, despre milostenie şi rugăciune — ne-a învăţat şi rugăciunea domnească: „Tatăl nostru“. Cererea aceasta: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta...“ este cea mai potrivită — precum pentru toate timpurile — aşa şi mai ales pentru zilele noastre de azi, atât cu privire la viaţa personală şi familiară cât şi pentru viaţa obştească a creştinului, ba chiar pentru linişte, ordinea şi viaţa cu adevărat necesară oricărei ţări şi stat. Căci ea cuprinde întreaga comoară a învăţăturilor creştine, propoveduite de biserica noastră şi cari sunt de aproape douăzeci de veacuri cea mai bună şi probată călăuză pentru viaţa privată şi publică a omenirei. Această comoară de sfaturi şi îndrumări a fost adusă pe pământ de Mântuitorul Iisus Hristos.

Venirea Domnului Hristos în lumea aceasta, a avut tocmai înaltul şi nobilul scop de a descoperi oamenilor tainele împărăţiei cereşti, şi de-a ridica prin poruncile evanghelice pe om cu sufletul şi cu viaţa, la o situaţie demnă de făptura, care a fost creată — cum spune sf. Scriptură — „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu“. Cu alte cuvinte, venirea Domnului Hristos pe pământ a avut menirea de-a coborî împărăţia lui Dumnezeu din ceruri aici pe pământ, între noi oamenii.

Iată de ce reamintirea întrupării Fiului lui Dumnezeu, adică Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos, a adus atâta bucurie în sufletele oamenilor şi este prăznuită an de an de lumea creştină de pretutindenea. Iar datoria oricărui român cu acest prilej este de-a lua aminte la cele ce Domnul Hristos ne-a învăţat şi la pildele, ce prin însăşi viaţa Sa ni le-a dat.

Anume, pe noi creştinii ne-a îndemnat ca — în cererile noastre de rugăciune — să stăruim, ca şi pre pământ să se împlinească voia lui Dumnezeu, aşa precum se împlineşte în cer, iar împărăţia lui Dumnezeu să vină şi la noi pe pământ. In deosebi adevărul, binele, dreptatea, dragostea, cu mila faţă de aproapele şi toate virtuţile creştineşti, să trăiască cu adevărat printre oameni. Iar această rugăciune de cerere trebue să pornească din sufletele curate, ca să fie ascultată sus în ceruri.

De altă parte oricâte cucernice închinări şi pioase rugăciuni am înălţa către Dumnezeu din ceruri, suntem încă departe de Dumnezeu, dacă nu ne străduim fiecare a şi face, ca voia lui Dumnezeu să se împlinească pe pământ. Iară — în scopul de-a ne îndupleca şi îndemna spre aceste fapte evanghelice şi de-a ne face cetăţeni ai împărăţiei lui Dumnezeu — însuşi Mântuitorul Hristos ne pune în vedere o icoană din ziua judecăţii din urmă, împărţind pe creştini în două grupări. Şi anume spune celor de-a dreapta lui: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi Împărăţia cea pregătită vouă dela întemeierea lumii. Căci flămând am fost şi mi-aţi dat să mănânc; — însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau; — străin am fost şi M'aţi adus la voi; — gol am fost şi M'aţi îmbrăcat; — bolnav am fost şi M'aţi căutat; — în temniţă am fost şi aţi venit la Mine“. Atunci drepţii îi vor răspunde zicând: „Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit, sau însetat şi Ţi-am dat să bei? Când, iar, Te-am văzut străin şi Te-am adus la noi, sau gol şi Te-am îmbrăcat? Şi când Te-am văzut bolnav sau în temniţă şi am venit la Tine?“ Iar dreptul judecător — răspunzând — va rosti către Ei: „Adevăr grăesc Vouă, întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai mei, Mi-e Mi-aţi făcut“ (Matei XXV—34-40).

Adică Dumnezeu, care pe toţi oamenii îi priveşte de fii ai săi şi deci fraţi între ei, — cum ar şi trebui să fim — se bucură ca cel mai bun părinte de orice bine, ce se face vreunuia dintre oameni, socotind că a fost făcut chiar pentru El.

Implinind creştinul această dorinţă a lui Dumnezeu, lucrează cu adevărat şi se străduieşte, ca împărăţia lui Dumnezeu să vină pe pământ între asemenea oameni, sau asemenea buni creştini; şi aceştia cu adevărat să vieţuiască, ca şi când ar trăi în împărăţia lui Dumnezeu, unde voia Sa se face şi aici — pe pământ — de oameni, aşa — precum în ceruri — se face de sfinţii îngeri.

Aceste şi celelalte porunci ale Evangheliei lui Hristos trebue să le urmeze toţi creştinii, ca să devie adevăraţi cetăţeni ai acestei împărăţii duhovniceşti; care de fapt este însăşi biserica cea vie a credincioşilor, adecă turma lui Hristos, care-şi are de cap pe însuşi Hristos, pe adevăratul Dumnezeu, adecă pe „Împăratul împăraţilor şi Domnul Domnilor“. Acest Dumnezeu — iubire fiind — a şi pus la temelia împărăţiei Sale duhovniceşti, iubirea, cu tot ce izvoreşte din ea. El ne-a dat — între multe altele — şi pilda „Samarineanului milostiv“ (Luca X, 10-37), care a cheltuit pentru lecuirea celui bătut crunt de tâlhari şi l-a salvat, — apoi pilda „datornicului milos“ (Matei XVIII 23-35) — pilda lui „Zaheu-vameşul“, cel ce a întors împătrit tuturor celor ce au fost năpăstuiţi şi păgubiţi de el (Luca XIX 1-10).

Acestea şi multe altele sunt clasice pilde de milă creştină pentru aproapele nostru. Dar din aplicarea în viaţă a poruncilor bisericeşti izvorăsc pentru noi şi alte virtuţi creştine. Adecă devenim nu numai buni şi mai milostivi, ci şi mai cinstiţi, mai harnici, mai conştiincioşi, mai cruţători, mai plini de toate virtuţile creştine, în frunte cu iubirea creştină faţă de Dumnezeu şi de aproapele, care e în stare a schimba faţa pământului.

Iară aceste înalte şi nobile însuşiri creştine, cari ne curăţă sufletul de toate relele şi ne dau o voinţă hotărâtă în toate faptele vieţei, se prefac apoi în hotărâte virtuţi şi preţuite însuşiri şi cetăţeneşti. Şi cei ce duc o viaţă superioară fac ca sublimele legi ale împărăţiei lui Dumnezeu să cârmuiască viaţa noastră şi în împărăţia ţării noastre, ai cărei cetăţeni suntem aici, pe pământ. Adecă — acolo, unde creştinii sunt cu adevărat aşa de buni — acolo s'a coborât, a venit pe pământ împărăţia cea cerească, aşa cum am cerut în „Tatăl nostru“.

Dară numărul unor aşa desăvârşiţi creştini — durere — nu este tot atât de mare, pe cât este de mare numărul locuitorilor ţării noastre. Deaceea toţi cei ce stau în slujba bisericei trebue să muncească din greu şi să ostenească mult, ca — după putinţă — toţi fiii neamului şi ai ţării se devie la fel buni, tinzând a împlini porunca lui Dumnezeu, când ne îndeamnă să devenim şi să fim „desăvârşiţi, precum şi Tatăl nostru din ceruri desăvârşit este“.

IUBIŢI CREŞTINI,

Dacă toate păturile neamului, dela cei mai umili, până la clasele de sus, până la conducătorii ţării şi ai tuturor aşezămintelor obşteşti, vor fi pătrunse în suflet de aceste povăţuiri creştine, şi ele se vor putea preface în sufletele lor în adânci convingeri religioase şi călăuze pentru viaţă: atunci toate relele din viaţa individuală, familiară şi obştească, se vor împuţina, ori vor dispărea.

Iar din acest izvor curat al convingerilor creştine, revărsat peste toate sufletele cetăţenilor, vor răsări tot mai multe aşezăminte de cultură, —

şcoale profesionale pentru trebuinţele oamenilor, ca să le dea în mână o meserie, un mijloc cinstit de a putea trăi, —

aşezăminte de îndrumări speciale pentru orbi, surdo-muţi, căci nu toţi au aceleaşi puteri sufleteşti şi trupeşti de a fi buni la orice, —

ateliere pentru toate talentele şi aptitudinile fireşti, aşezăminte de caritate, orfelinate, cămine de văduve, bătrâni, invalizi, orbi, săraci, —

dispensare, spitale, sanatorii pentru toate clasele, —

institute de plasare pentru cei ce nu-şi pot câştiga un codru de pâine prin ei înşişi, —

aşezăminte de înlesnirea muncitorilor agricoli şi industriali, —

de îndrumare şi ajutorare a celor avizaţi la ajutor, —

de împărţire mai mulţumitoare a câştigului din fabrici între capitalul productiv şi cei ce muncesc zi şi noapte pentru beneficiile obţinute, —

locuinţe higienice, de recreare, de odihnă, de adăpost pentru muncitori, copiii şi familiile lor, —

asigurări sociale şi pensii şi tot ce se va afla necesar şi justificat pentru dreptatea socială. Aşa precum zilnic ne rugăm cu psalmistul: „Duh drept înoeşte întru cele din lăuntru ale mele“.

Cu bucurie constatăm, că în ţara noastră an de an se înfiinţează un număr mare de asemenea aşezăminte.

Şi când toată ţara va fi plină de asemenea aşezări sociale, când ele vor fi pe deplin desvoltate, bine, cu cinste şi creştinească iubire conduse, servind pe toţi cei avizaţi la trupească uşurare şi alinare şi la sufletească mângâere, când toată puterea statului şi iniţiativele particulare vor lua pe toţi nevoiaşii sub ocrotirea lor: atunci nici un curent străin, fie socialism extremist, fie marxism, fie comunism, nu va mai prinde la poporul nostru, oricâţi agitatori s'ar găsi. Nu vom avea nevoie de importarea unor asemenea sisteme sociale, care duc la egalizarea oamenilor, dar egalizare în sărăcie, mizerii şi suferinţe, iar nu în un trai cu îndestulare şi mulţumire individuală şi familiară. Cum să şi vrem a face un aşa lucru cu neputinţă şi în contra firii, când însăşi sfânta Scriptură ne spune, cum unuia s'a dat un talant, altuia doi, altuia trei, ca prin munca lor fiecare să-i înmulţească după darurile şi însuşirile înăscute în el şi pe cari nu le poţi — oricât ai vrea — să le egalizezi şi ridici la aceeaşi înălţime cu a altora mai „talentaţi“. Nimeni n'are putere a forţa firea.

Creştinismul pune astfel pe fiecare la locul său în marea muncă a vieţii obşteşti, cerând fiecăruia rezultate şi roade după puterile şi pregătirile, ce le-a putut desvolta şi câştiga; dar cere şi sentimente şi fapte de milostenie pentru cel stângaciu şi neajutorat sau cu totul nevoiaş.

Creştinismul creiază armonia socială pe calea dragostei şi a milei creştine.

Iată deci, ce porunci şi ce legi fundamentale, izvorâte din suprema virtute divină şi cetăţenească a iubirii, stau la temelia vieţii personale, familiare şi obşteşti a creştinilor noştri şi în totalitatea lor şi la temelia vieţii de stat din iubita noastră ţară, ce şi-a înfiinţat-o neamul cu jertfele, munca şi înţelepciunea vrednică a atâtor fii.

Iată cum, — din aplicarea stăruitoare şi pe toată linia a sublimelor învăţături creştine şi divine, propoveduite zilnic de biserica noastră, — se poate crea o deplină şi firească armonie socială atât de necesară şi atât de mult dorită de dreptatea socială a tuturor claselor şi indivizilor.

In atmosfera unei asemenea armonii în cazul nostru fiecare Român şi Creştin se va simţi îndatorat a lucra cu voie bună şi plăcere în cercul său de activitate — după puterile sale, după priceperea sa, după înclinările şi aptitudinile sale înnăscute, ori desvoltate şi perfecţionate în aşezămintele particulare şi de stat — atât pentru traiul său şi al familiei, cât şi pentru promovarea intereselor obşteşti ale ţării şi societăţii — căreia îi aparţine.

Pentru a se coborî în măsură cât mai simţită această armonie şi mulţumire cetăţenească, acest ideal creştin-social al „împărăţiei lui Dumnezeu“ pe pământul nostru românesc, să rugăm pe milostivul şi atotputernicul Dumnezeu acum şi pururea. Amin.

Bucureşti, reşedinţa patriarhiei române, în ziua naşterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Al vostru părinte sufletesc,

Miron
Patriarhul României

Naşterea Domnului

de Pr. HARALAMBIE ROVENŢA
prof. univ.

Naşterea pruncului Iisus a tăiat cursul istoriei în două: partea dinainte de Hristos şi cea după Hristos, care se va întinde până la sfârşitul veacurilor. Dela Iisus Hristos înşirăm viaţa lumii şi pe a noastră. S'au scurs de atunci aproape 20 de veacuri. In fiecare an, pruncul Iisus revine mereu în sărbătoarea Naşterii, cu aceeaşi înfăţişare cerească şi blândă, ca să recheme neîncetat valurile lumii spre înţelesul întrupării Sale.

In peştera din Betleem s'a zămislit mântuirea şi steaua călăuzitoare a lumii. Dumnezeu coboară între oameni ca să unească cerul cu pământul. In fiecare an, retrăim clipa când Mântuitorul apare în chipul pruncului născut din Fecioara Maria. Ce ne aduce şi ne învaţă El?

1. Este uimitoare această umilinţă a pruncului venit din ceruri între noi ca să întindă mână de ajutor, ridicând lumea spre Dumnezeu. Nici casă, nici căldură, nici măcar liniştea odihnitoare a unui cămin. Ci la Betleem, cetate depărtată, în peştera răcoroasă, alături de animale în staul, aproape sub cerul liber şi gonit de furia lui Irod. Cine nu-şi pleacă fruntea înaintea voii lui Dumnezeu şi nu-şi înconvoaie trufia de om, nu poate intra în peştera cea strâmtă a pruncului din Betleem. Vrem toţi creştinii să-l primim pe braţele sufletului nostru. Cum vom putea oare, dacă statura noastră trufaşă ne împedică să ne apropiem de umila peşteră a Naşterii. Calea către Betleem începe cu renunţarea la neroada noastră trufie. Nu suntem nimic prin noi, totul prin Dumnezeu; „celor mândri le stă Dumnezeu împotrivă“. Măreţia stă numai în puterea divină, care poate să lucreze prin fiecare creştin. O trufie păgână s'a furişat în veacul nostru în sufletele oamenilor. Mulţi visează chiar să se înalţe, dacă ar fi cu putinţă“. „Mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau peste orice e făcut pentru închinare, aşa încât să se aşeze în templul lui Dumnezeu şi pe sine să se dea drept Dumnezeu“ (2 Tesal. 2,4).

Trufia este a anticriştilor; umilinţa este a Domnului din Betleem. Numai cine frânge în el sabia trufiei, poate să se plece pe figura blândă a pruncului Iisus, Mântuitorul lumii.

2. Tot pe atât de minunată ne apare sărăcia Lui. Dela naştere până la răstignire. Domnul a trăit pe lume ca cel mai lipsit dintre oameni: „vulpile au vizuini şi păsările cerului cuiburi, dar Fiul omului n'are unde să-şi odihnească capul“ (Luca IX. 58).

Cât de mult biciueşte pilda naşterii şi vieţii lui, timpurile noastre! Astăzi cei mai mulţi judecă realizările vieţii numai după bani şi avuţie. Totul începe cu „Dacă aşi avea bani“! Altă sminteală, ca şi trufia, care trebue sfărâmată în faţa pruncului Iisus. Până ce nu dărâmă idolul banului din sufletul lumii de astăzi, nu putem zări cereasca bogăţie ce ne aduce pruncul, devenit prin atâtea veacuri de dărnicii, tradiţionalul „Moş Crăciun“. Idolul banului distruge oamenii, familia, ţările şi sufletul lumii. Ne ucidem pentru lut şi armă, vindem sufletul către cel rău, ca să răsfăţăm poftele trupeşti nesăturabile. Ce pildă stă peste veacuri viaţa lui Iisus. El n'a fost măcar nici un mic slujbaş în împărăţia lui August împăratul, dar Iisus a devenit împăratul cel veşnic al lumii! Mare înţelepciune de sus s'a pogorît prin cuvintele: „căutaţi mai întâiu împărăţia lui Dumnezeu şi toate celelalte se vor adăoga vouă“ (Matei VI. 33).

Cei săraci şi oropsiţi sunt mai ales cei chemaţi şi iubiţi de pruncul dumnezeesc. In toate vremurile Crăciunul este sărbătoarea dărniciei pentru cei lipsiţi. Cine revarsă dărnicia bunurilor sale către cel nevoiaş, acela înfăşură pe însuşi Domnul Iisus în peştera din Betleem. Căci El a zis: „întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai mei prea mici, mie mi-aţi făcut“ (Matei XXV. 40).

Schimbată ar fi toată frământarea socială a lumii de astăzi, dacă am alina fiecare cât poate mai mult suferinţa şi lipsa aproapelui nostru.

3. Dar cel mai mare dar, pe care ni-l aminteşte de atunci în fiecare an Naşterea Domnului, este pacea vestită de îngeri: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace între oameni bună învoire“ (Luca II, 14). Pacea către care suspină lumea de-alungul veacurilor nu poate fi dobândită decât prin Iisus Hristos: „El este pacea noastră“ (Efes. II, 14). Chiar faptul că ziua naşterii găseşte popoare din nou învrăjbite până la vărsarea necurmată de sânge, ne arată cât de dureros e împlântat cuţitul drăcesc în inimă, în sufletul veacului nostru. Prin Hristos se pot împăca duşmanii, fără de Hristos se pot ucide fraţii şi chiar fii cu părinţii! Blândeţea din Betleem, e departe încă să fi pătruns sălbătăcia veacurilor. In fiecare an strigătul Naşterii ne găseşte încleştaţi în uri şi vărsări de sânge, până vom înţelege cu mintea omenească neroadă, că toţi suntem fii ai aceluiaşi părinte şi servii aceluiaş Mântuitor.

4. Nu pot să uit pe acei păstori cari au fost cei dintâi de faţă ca să se închine pruncului Iisus şi pe acei magi veniţi din ţările depărtate ca să caute, după steaua cerului, pe noul împărat al lumii.

Păstorii au fost întâi şi cei mai numeroşi alături de prunc. Acesta e poporul curat care trăeşte viaţa sub bolta cerului, îngrijind nevinovate turme de oi. In ei nu-i viclenie, nici dor de avuţie, nici gând de mărire. Cu unii ca aceştia grăesc îngerii cerului şi le arată drumul către Iisus Hristos; ca un păstor neprihănit a fost Iisus Hristos punând viaţa sa pentru oaia cea rătăcită. Către aceşti oameni din popor curaţi şi oropsiţi, se îndreaptă aşteptarea Domnului să-l urmeze, pentru fericirea lor: „Veniţi la mine voi toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre (Matei XI. 28—29). Vai celor care-şi îndreaptă aşteptarea către momelile ucigătoare ale oamenilor de nimic, părăsind pe cel născut din Fecioara Maria. Păstorii cari au mers la pruncuşorul Iisus, strigă pentru toate vremurile: „Oameni din toată lumea, apropiaţi-vă de Iisus Hristos“!

N'au lipsit însă nici magii, adică înţelepţii răsăritului. Puţini au fost, numai trei, însă căutarea lor după prunc şi darurile aduse, au câştigat admiraţia lumii. Cei învăţaţi, cei plini de daruri şi de mărire, încă pot să fie deci lângă Hristos. Căci toată ştiinţa şi cârmuirea dela Dumnezeu sunt rânduite, spre binele popoarelor. Işi sapă tronul şi toată înţelepciunea cine fuge de Iisus Hristos. Păstorii ca şi magii au găsit pe Domnul. Ei sunt pentru popor şi învăţaţii cârmuitori pilda cea mai vie a unirii în acelaş loc, în peştera din Betleem. Fără aceasta nu-i decât vrajbă şi răzmeriţă. Prin Iisus Hristos toţi suntem una, cu diferite daruri, în aceeaşi lucrare a vieţii pentru creşterea trupului fraged al lui Iisus Hristos, din Biserica sa.

In toate veacurile poporul românesc a fost aplecat cu toată inima deasupra leagănului din Betleem. Am strâns acolo toată simţirea şi toată suferinţa noastră, înaintea acestui dumnezeesc „pruncuşor înfăşăţel“. L'am învelit la sânul sufletului, ca păstorii, l-am chemat în casă sfătuitor, ca pe un „Moş Crăciun“. Cele mai frumoase obiceiuri şi tradiţii ale noastre sunt înfăşurate în jurul Naşterii Domnului. Niciodată ca astăzi nu-i mai multă nevoie ca să fim alături de El, în vârtejul anului care vine. Furia Irozilor se vesteşte sângeroasă şi crudă. Cu puterea celui din ceruri, cu rugăciunile Mamei Fecioare şi cu tăria credinţei noastre neclintite, vom auzi din nou glasul îngeresc, că au trecut cei ce căutau să ia viaţa pruncului.

„Iosif se sculă, luă, — noaptea, — pruncul şi pe mama lui şi plecă în Egipt“.
Matei, II, 14.

Din psihologia religioasă a micilor colindători

de Pr. Prof. MIHAIL BULACU

ul este comoara căminului familiar, podoaba părinţilor zaurul nesecat al neamului. sufletul copilului trăeşte gingăşia florii, înariparea fluturelui, bunătatea mielului, cântecul privighetorii şi curăţenia serafică a îngerilor din ceruri. In sufletul său se oglindeşte nu numai dragostea părintească, dar şi chipul lui Dumnezeu, cu bunătatea Sa desăvârşită, aşa precum razele soarelui pe vreme senină se revarsă pe o apă cristalină.

Deaceia pe drept cuvânt, marele părinte bisericesc, Sfântul Ioan gură de aur descrie copilul ca „lipsit de invidie mândrie şi laudă, având cea mai înaltă virtute, o sinceritate aleasă, în deplină cucernicie şi smerenie“.

Ne putem deci lămuri, pentru ce însuşi Fiul lui Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos, le-a descoperit ucenicilor săi taina înaltei vrednicii sufleteşti a copiilor: „Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi, că a unora ca acestora este împărăţia cerurilor“ (Marcu, X, 14). Iar oamenilor în vârstă, cu vicleşug la inimă, cum erau mai ales fariseii, le-a spus deschis: „Dacă nu vă veţi întoarce să vă faceţi ca pruncii aceştia, nu veţi putea intra în împărăţia lui Dumnezeu“ (Matei, XVIII, 2-3).

Aceste adevăruri ar putea fi puse de noi la îndoială, dacă nu am avea sub ochii noştri copiii, fie dela sate, fie dela oraşe, cu arătarea sufletului lor curat, în diferite împrejurări din viaţă.

Cine sunt acei ce aşteaptă cu nespusă bucurie, sărbătoarea Naşterii Domnului Hristos? Cine sunt acei ce şi-au pregătit din vreme colindele cu echipe şi cântări, care de care mai melodioase? Cine sunt acei ce şi-au împodobit steaua cu icoana Naşterii Domnului în faţă şi au mers şi la preot la Biserică să le-o binecuvinteze? Sunt copiii noştri! Ei sunt colindătorii, ce fac legătura cerului cu pământul, din generaţie în generaţie, aprinzând făclia credinţii şi răspândind de la casă la casă, taina cea nouă a Evangheliei Mântuitorului Hristos.

In sufletul copiilor au străbătut până în adâncuri razele stelei dela Betleem. Ei nu pun nimic la îndoială din istoria sfântă a Evangheliei Domnului Hristos. Ei cred cu toată convingerea sufletului lor curat. Iar cei cu sufletul curat pot fi întotdeauna fericiţi, pentrucă numai ei pot vedea pe Dumnezeu, cum a spus Domnul Hristos pe muntele fericirilor. Din această fericire ei împărtăşesc pe toţi ascultătorii.

Deci în colindătorii noştri, vedem că vestesc glasuri din adâncuri, care nu numai că ştiu să cânte, dar să şi creadă şi mai ales să mărturisească şi să propoveduiască tuturor ceea ce cred în sinceritatea sufletului lor.

Pentru micii colindători, nu mai este ger afară, nici zăpadă, nici drum lung şi nici vreo primejdie pe înserate. Ei ştiu una şi bună, că sunt crainicii binecuvântaţi pentru a vesti venirea Domnului Hristos în lume.

Bătrânii şi toţi ai casei îi aşteaptă ca pe trimişi de sus. Pentrucă toţi simt înt'aripare angelică a sufletului copiilor, de a resfrânge din înălţimile văzduhului binecuvântarea lui Dumnezeu, ca pe pământ să se pogoare la toţi creştinii pace şi între oameni bună voire.

Poeţii şi scriitorii noştri români încearcă a prinde frumos sub pana scrisului lor misterul acesta al aşteptării micilor colindători. Astfel poetul Goga descrie în versuri „Pacea“ în care aşteaptă ai casei pe micii colindători:

Şi-a curmat povestea moşu
şi-i tăcere mută 'n casă, —
osteniţi dorm ochelarii
pe ceaslovul de pe masă.

Licărind o raz'atinge
geamul uşii dela tindă,
de trei glasuri legănată,
se 'nfiripă o colindă...

De sub ţol ridică fruntea
două feţe bucălaie....
Blând zâmbeşte din icoană
Cuviosul Niculae...

Copii afară, copii în casă, cum spune poetul, pare că şi icoanele se transfigurează în duhul de viaţă înălţătoare, a acestor suflete nevinovate. Totul pare a fi o rugăciune sub binecuvântarea cerului şi cu înrourare de suflete.

Iar cuvintele din cântări, sunt buchete de flori dalbe, pe care copiii le aduc ca daruri Domnului Iisus, în locul păstorilor de la peştera Betleemului:

Noi umblăm şi alergăm
Florile dalbe
Pe Dumnezeu căutăm
Florile dalbe
Alergarăm şi aflarăm
Florile dalbe
In iesle la boi născut
Florile dalbe.
Vântul dulce tragănă
Florile dalbe
Pruncul de mi-l leagănă
Florile dalbe
Ploaia caldă fiul scaldă
Florile dalbe,
Neaua ninge nu-l atinge
Florile dalbe

Şi în felul acesta pruncul Iisus este descris, cum îşi întinde mânuţele sub sărutarea Maicii sfinte şi cum îl dăruesc colindătorii cu steble albe de flori şi oiţe cu mieluşei.

Dar micii colindători chiar în această cântare de bucurie creştinească nu pot să uite marea dramă a suferinţelor Domnului, nici în cântările acestea de colinde.

Ştiinda cât a suferit Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor noastre, amintesc aceasta şi la cântarea pentru copilul Iisus:

Dumnezeu fiind din fire
Aai luat chip de-omenire,
Pentru-a noastră mântuire,
Ca să ne scapi de pieire.
Fiind tu împărat mare
Te-ai lăsat la munci amare.
Şi te-ai dat la chinuire
De-a ta bună învoire!
Şi te-ai dat la răstignire
Ca să ai nemurire.
O Iisuse nume dulce,
Ne-ai scăpat prin sfânta cruce,
Din osânda strămoşească
Şi din mâna diavolească.

Acest adevăr biblic, rezumat în câteva versuri, este predicat de colindători în cântări din casă în casă. Faţă de marele bine pe care ni l-a făcut Domnul Hristos, micii copii se simt datori să-l răsplătească, după cântarea îngerilor dela Betleem, unde şi ei au cântat: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu!“

Şi ceeace ne impresionează pe noi, românii, la datinele noastre strămoşeşti, este faptul că la copiii noştri nu poate prinde obiceiul apusean al pomului de Crăciun, lângă care cei mici aşteaptă ca bătrânii pe sofale, să le cadă daruri cumpărate de la târguri. Ei urmează străvechiul exemplu al Sf. Apostoli, ce n'au ştiut ce-i odihna şi tihna şi nici casa îndestulată de bunătăţi.

Părinţii de copii, preoţii, dascălii şi educătorii, în genere ai copiilor, avem prilejul de a reflecta cu o serioasă atenţiune la această latura sufletească a colindelor, în care vedem nu numai o tradiţie a neamului, dar şi o adâncă simţire religioasă a copiilor şi un mare serviciu de misiune creştină ce se aduce la sate şi oraşe bisericii noastre strămoşeşti. Colindele copiilor trebue deci să preocupe nu numai folclorul trecutului, cât mai ales trăirea aceasta creştină şi sufletească, a generaţiilor de astăzi şi de mâine.